

Arrest

nr. 132 360 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. IMANDT loco advocaat C. UWASHEMA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 maart 2013 het Rijk binnen en diende op 28 maart 2013 een asielaanvraag in. Op 13 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 1 februari 1987 in de buurt Mebrathail in Addis Abeba, Ethiopië. U bent Rashaida zoals uw vader, maar uw moeder is Afar. Uw beide ouders zijn van Eritrese afkomst, maar ze ontmoetten elkaar in Saudi-Arabië. Na er een aantal jaar te hebben gewerkt, besloten uw ouders voor uw geboorte om een voor u onbekende reden naar Ethiopië te verhuizen.

U groeide als enig kind op bij uw ouders in Mebrathail. U herinnerde zich dat u reeds vanaf jonge leeftijd een uiterst zwakke gezondheid had en dat u regelmatig flauwviel. Omdat uw bijgelovige moeder ervan overtuigd was dat uw ziekte werd veroorzaakt door contact met anderen, schermde ze u af van de buitenwereld. Daarnaast ging ook de gemeenschap u uit de weg, gezien ze ervan overtuigd waren dat u door Satan was bezeten. Niettegenstaande deze gezondheidsproblemen volgde u zes jaar lager onderwijs.

Op een voor u onbekende datum namen uw ouders deel aan het onafhankelijkheidsreferendum, waardoor ze de Eritrese nationaliteit verwierven. Aanvankelijk ondervonden u noch uw ouders problemen in Ethiopië omwille van uw Eritrese nationaliteit, maar nadat er van 1998 tot 2000 een conflict uitbrak tussen Ethiopië en Eritrea kwam hier verandering in. In 2000 begonnen de Ethiopische autoriteiten immers Eritreërs die in Ethiopië leefden naar Eritrea te deporteren. Ook u en uw ouders viel dit lot te beurt op een voor u onbekende datum in het begin van 2000. U kon zich niet veel details meer voor de geest halen, maar u herinnerde zich wel nog dat u samen met tal van andere mensen werd verzameld in de lokale administratie (kebele) en gedwongen werd terug te keren naar Eritrea. U was vier à vijf dagen onderweg en uiteindelijk kwam u terecht in een tentenkamp in Assab, waar de Eritrese regering de voornaamste basisvoorzieningen voorzag. Na een zevental maanden kregen u en uw ouders in de wijk Campo Soedan in Assab een huis toegewezen door de Eritrese regering. U wist niet welke stappen hiertoe diende te worden ondernomen, aangezien uw ouders alle administratieve regelingen aangaande uw huisvesting afhandelden.

Sinds uw aankomst in Eritrea ondervond u moeilijkheden om u aan te passen aan het klimaat en uw gezondheidstoestand ging zienderogen achteruit. Wanneer u ziek was, kreeg u bezoek van een vrouw uit uw buurt in Campo Soedan. Deze vrouw, Natsanet, bleek deel uit te maken van de lokale pinkstergemeenschap. Tijdens een ontmoeting met haar enige tijd later beloofde ze u genezing als ook u het pinkstergeloof zou aanhangen. Aangezien u opgroeide als moslim zoals de rest van uw familie, was dit alles nieuw voor u. Desalniettemin zocht u Natsanet op in haar huis, waar u over de pinksterreligie leerde. Uw gezondheid verbeterde en in april 2002 besloot u zich eveneens te bekeren tot het pinkstergeloof. U ontmoette andere pinkstergelovigen in Natsanets huis, u bad er samen met hen en in augustus 2002 werd u er gedoopt. Aangezien het pinkstergeloof evenwel verboden is in Eritrea, was dit alles allerm minst vanzelfsprekend. De samenkomsten in Natsanets huis gebeurden in het grootste geheim en net zoals alle anderen diende u uw nieuwe geloofsovertuiging verborgen te houden, zelfs voor uw ouders die in tussentijd het plan hadden opgevat om u te laten huwen met een oudere man.

In september 2005 kwamen drie politieagenten het huis van Natsanet binnen, terwijl u samen met Natsanet, Kidane en Almaz aan het bidden was. U vermoedde dat u werd verraden, maar u had er geen idee van wie de autoriteiten zou hebben kunnen ingelicht. U werd beledigd en geslagen en u kreeg te horen dat u werd gearresteerd omwille van het praktiseren van een verboden religie. Samen met uw drie medegelovigen werd u opgesloten in een container in de gevangenis Tehadiso, waarvan u meende dat het buiten Assab gelegen is. U deelde een cel met een twintigtal andere mensen, kreeg slechts twee maal daags eten, leefde u in barre hygiënische omstandigheden, er werden u beledigingen naar uw hoofd geslingerd omwille van uw geloofsovertuiging en u werd meermaals verkracht door verschillende mensen. U putte hoop uit de gebeden van Natsanet, maar na een drietal maanden werd ze samen met Kidane en Almaz naar een voor u onbekende plaats weggebracht omdat ze aan het bidden waren.

In de loop van september 2006 werd u benaderd door een u onbekende man, die u opdroeg een politie-uniform aan te trekken en hem te volgen. Eenmaal buiten de gevangenis overhandigde hij u een brief, waarvan u vermoedde dat uw moeder hem schreef en waarin u las dat uw moeder de man had omgekocht om u te helpen ontsnappen uit de gevangenis. U werd naar een auto gebracht en kreeg te horen dat u zich achterin diende te verstoppen. Er werd een zeil over u gelegd en er werd u niets verteld over uw reisweg, maar na een vijftal dagen diende u uit te stappen in de Soedanese stad Kassala. U werd door een mensensmokkelaar meegenomen naar een huis in de stad en na twee dagen reisde u verder naar Khartoem. Aangezien u niet wist dat het mogelijk was papieren te bemachtigen in Soedan, leefde u in de illegaliteit. Gezien uw bewegingsvrijheid hierdoor dermate werd beknót, besloot u

op 10 maart 2013 Soedan te verlaten. U reisde per boot naar een u onbekend Europees land, waar u op 27 maart 2013 aankwam. Vervolgens reisde u onder begeleiding van een Soedanese smokkelaar met de auto verder tot in België. Op 28 maart 2013 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielerlaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat het voor u als Eritrees staatsburger onmogelijk is om in Ethiopië te leven, omwille van het conflict en de politieke problemen tussen Ethiopië en Eritrea (CGVS p. 23). Ook een terugkeer naar Eritrea acht u uitgesloten, aangezien u door de Eritrese autoriteiten werd gearresteerd omwille van uw pinkstergeloof en vermits uw familie u buiten uw wil om wou dwingen te huwen met een veel oudere man (CGVS p. 24; 28). U beweerde bovendien dat u tal van problemen zou hebben gekend in Soedan, aangezien u als illegaal vluchteling niet in de mogelijkheid was er vrij te bewegen (CGVS p. 23-24). Tenslotte verklaarde u dat u omwille van uw besnijdenis op jonge leeftijd veel te lijden had (CGVS p. 28).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uitermate onwetend bleek over uw afkomst, hetgeen de waarachtigheid van uw vermeende Eritrese nationaliteit reeds danig op de helling plaatst.

U verklaarde dat uw vader een Rashaida uit het Eritrese Tessenei is en dat uw moeder van Afar origine is en afkomstig was uit de gelijknamige stad in de zoba Assab in Eritrea (CGVS p. 5; 11). Het is evenwel uiterst vreemd dat u bevestigend antwoordde op de uitdrukkelijke vraag of Afar een stad is in de zoba Assab (CGVS p. 11). Nog los van het feit dat Assab zelf geen zoba is in Eritrea dan wel de hoofdstad van de zoba Dububawi Keyih Bahri of de Zuidelijke Rode Zee zone (Algemeen ambtsbericht Eritrea, april 2013, p. 6), blijkt er immers in de omgeving van Assab geen enkele stad te liggen met de naam Afar. Daarnaast wist u niet waar precies in Eritrea uw grootouders woonden (CGVS p. 7). Ze zouden ondertussen al overleden zijn en u herinnerde zich niet of uw ouders u ooit over hun verblijfplaats hadden verteld (CGVS p. 7). Verder meende u nog wel andere familieleden te hebben in Eritrea, maar aangezien u met niemand van hen veel contact onderhield, was het u een raadsel of uw ouders broers dan wel zussen hadden (CGVS p. 7). Gepeild naar uw kennis over de etnische origine van uw ouders, bevestigde u desgevraagd dat zowel Rashaida als Afar een eigen taal hebben (CGVS p. 12). U beweerde dat Rashaida Rashaida praatte en Afar in de taal Afar met elkaar communiceerde (CGVS p. 13). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Rashaida de Hijazi-variant van het Arabisch praten, een taal die ook in Saudi-Arabië zou worden gesproken (Joshua Project, Rashaida of Eritrea; Algemeen ambtsbericht Eritrea, april 2013, p. 7). Geconfronteerd met deze informatie bevestigde u dat uw vader ook Arabisch spreekt, maar u slaagde er verrassend genoeg niet in toe te lichten wat dan wel het verschil was tussen Rashaida en Arabisch dat uw vader bijwilt praatte (CGVS p. 12). U antwoordde uiterst ontwijkend: 'Aangezien mijn vader geleefd heeft in een Arabisch land [Saudi-Arabië], spreekt hij Arabisch, ik heb geen idee over de verschillende talen' (CGVS p. 12). Dat u zodoende geen enkele notie bleek te hebben van de taal van uw eigen etnie, strekt ten zeerste tot de verbazing. Ook doet het wenkbrauwen fronsen dat u klaarblijkelijk wel wist dat de door u genoemde talen in Eritrea overlappen met de negen etnische groepen die deze talen praten, maar dat u er geen idee van had hoe deze etnische groepen zich onderling tot elkaar verhouden qua grootte (CGVS p. 13). Wanneer de vraag werd opgeworpen welke de grootste groep vormde van de door u opgenoemde etnieën, moest u immers het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 14). Meer nog, u stelde niet te weten of Rashaida en Afar behoren tot de grootste etnische groepen in Eritrea of eerder een minderheid vormden (CGVS p. 14). Tenslotte is het in dit verband uiterst opmerkelijk dat u wist dat uw ouders voor uw geboorte omwille hun werk enige tijd in Saudi-Arabië woonden, maar dat u niet op de hoogte bleek van de reden waarom ze van daaruit besloten te verhuizen naar Ethiopië (CGVS p. 11-12). Dit is des te frappanter, aangezien het toch geen voor de hand liggende beslissing moet zijn geweest in het licht van de onafhankelijkheidsoorlog die voor 1987 nog in alle hevigheid woedde tussen Ethiopië en Eritrea. Hiervan scheen u zich evenwel allerminst bewust van te zijn. Op de vraag of de de facto onafhankelijkheid van Eritrea al dan zonder voorafgaande problemen kon worden uitgeroepen, repliceerde u immers: 'Wat ik weet is dat Eritrea zijn onafhankelijkheid uitriep, maar ik weet

niet hoe het was' (CGVS p. 16). **Uit bovenstaande blijkt overduidelijk dat u op tal van specifieke en concrete vragen met betrekking tot uw eigen familiale en etnische achtergrond het antwoord schuldig moest blijven, hetgeen wel zeer weinig doorleefd overkomt.**

Daarenboven wist u geenszins te overtuigen dat uw ouders –en bij uitbreiding ook uzelf– in Ethiopië over de Eritrese nationaliteit beschikten.

Niettegenstaande u beweerde in Ethiopië te zijn geboren, verklaarde u over de Eritrese nationaliteit te beschikken, omdat u door uw moeder en uw vader van Eritrese origine bent (CGVS p. 4). Gevraagd hoe uw ouders de Eritrese nationaliteit verwierven, stelde u het evenwel niet te weten (CGVS p. 15). U verklaarde kortweg: 'Zoals elke Eritreër, zoals elke andere burger hadden ze het' (CGVS p. 15). Even later verklaarde u hieraangaande: Mijn ouders 'hadden de Ethiopische nationaliteit niet (...) Hun nationaliteit hadden ze van Eritrea, in Ethiopië hadden mijn ouders de Eritrese nationaliteit, het was mogelijk om de Eritrese nationaliteit te hebben en in Ethiopië te leven zoals mijn ouders deden, dit onderscheid begon na het conflict (...) in 1998' (CGVS p. 15). Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat in april 1993 'alle Eritreërs binnen en buiten Eritrea [werden] opgeroepen deel te nemen aan een referendum over de onafhankelijkheid van Eritrea. Registratie voor dit referendum ging zowel binnen als buiten Eritrea hand in hand met een gedegen controle van de Eritrese afkomst. Na deelname aan het referendum werd vervolgens een Eritrese identiteitskaart uitgereikt, waardoor participatie in dit referendum uiteindelijk een cruciale rol ging spelen in nationaliteitsbepaling (Algemeen ambtsbericht Ethiopië, december 2006, p. 57; Question & Answer Series, Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 9). U gaf correct aan dat pas na het uitbreken van het conflict tussen beide landen in 1998 personen van Eritrese afkomst plots werden geacht hun verblijfsrecht in Ethiopië en hun Ethiopische nationaliteit (indien ze die hadden) te hebben verloren (Algemeen ambtsbericht Ethiopië, december 2006, p. 57). Echter, in dit verband verwerd the question of who voted in the 1993 referendum (...) a critical issue in the expulsion process and in the mutual recriminations between the two states' (Question & Answer Series, Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 10). Wanneer het Commissariaat-generaal in het licht van deze informatie polste of u bekend was met dit onafhankelijkheidsreferendum, moest u worden uitgelegd wat een referendum was en verklaarde u vervolgens niet te weten waaraan werd gerefereerd (CGVS p. 15). Ter vergoelijking voerde u aan: 'Ik weet niet veel over politiek, ik weet niet veel over deze dingen' (CGVS p. 15). Wanneer het Commissariaat-generaal u uiteindelijk expliciet wees op het belang van dit referendum voor het officieel verwerven van de Eritrese nationaliteit in Ethiopië, veranderde u frappant genoeg het geweer van schouder. Plotsklaps beweerde u: 'Ook mijn ouders deden dat [deelnemen aan het onafhankelijkheidsreferendum], dat is waarom ze de nationaliteit kregen' (CGVS p. 16). In het licht van deze bewering wierp het Commissariaat-generaal opnieuw tot tweemaal toe de vraag op wat uw ouders dan precies moesten doen om de Eritrese nationaliteit te krijgen in Ethiopië, waarop u wederom slechts ontwijkende en nietszeggende antwoorden gaf (CGVS p. 16). Evenmin wist u wanneer uw ouders dan precies zouden hebben deelgenomen aan dit referendum (CGVS p. 16). Gezien deze onwetendheid peilde het Commissariaat-generaal op welke manier u wist van de deelname van uw ouders aan het onafhankelijkheidsreferendum (CGVS p. 16). Hierop benadrukte u opnieuw uw politieke onwetendheid en vervolgens verklaarde u: 'Ik weet niet of er een verkiezing was of niet, ik weet dat er een gebrek aan vrijheid is in Eritrea en ik weet dat elke Eritreër recht heeft op burgerschap' (CGVS p. 16). **Dat u evenwel weinig weet over politieke ontwikkelingen kan allerm minst gelden als een afdoende verklaring voor uw onwetendheid over hoe uw ouders precies de Eritrese nationaliteit verwierven in Ethiopië noch voor het feit dat u nooit iets zou hebben gehoord over het onafhankelijkheidsreferendum van 1993. Niettegenstaande u nog jong was toen u in Ethiopië verbleef, was dit alles immers van groot belang voor uw verdere persoonlijke leven.**

Desgevraagd verklaarde u zelf nooit documenten in uw bezit te hebben gehad in Ethiopië (CGVS p. 20). Uw ouders zouden daarentegen wel een Eritrese identiteitskaart hebben gehad, maar naar uw zeggen hadden ze nooit Ethiopische documenten in hun bezit (CGVS p. 16). Indachtig dat u geen weet scheen te hebben van het onafhankelijkheidsreferendum naar aanleiding waarvan ook in Ethiopië Eritrese identiteitskaarten konden worden bekomen, werd u om elk misverstand uit te sluiten gevraagd vanaf wanneer ze deze documenten hadden (CGVS p. 16). U stelde het niet te weten, maar gokte dat 'ze het moeten hebben sinds ze 18 jaar zijn' (CGVS p. 16). U werd erop gewezen dat Eritrea op dat moment nog niet als land bestond en nogmaals werd de vraag opgeworpen of uw ouders dan Ethiopische documenten hadden (CGVS p. 16). U weifelde: 'Ik weet het niet, misschien, maar wat ik

weet is dat mijn moeder en mijn vader Eritreërs zijn, ik weet niet of ze documenten hadden, ik heb het nooit gevraagd en ze hebben het me nooit gezegd' (CGSV p. 16). Bovendien blijkt uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal dat alle meerderjarige personen van Eritrese afkomst zich in 1999 verplicht moesten aanmelden bij de Ethiopische autoriteiten voor een verblijfsvergunning. Diegenen die mogelijks voor de Ethiopische nationaliteit in aanmerking kwamen, ontvingen een normale Ethiopische identiteitskaart, een zogenaamde 'white card'. Het merendeel van deze personen ontving een zogenaamde 'yellow card' en diende deze kaart halfjaarlijks te laten verlengen (Algemeen ambtsbericht Ethiopië, december 2006, p. 58-59; Human Rights Watch, 'The Horn of Africa war: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 - April 2002)', Januari 2003, p. 20). **Aangezien het statuut van Eritreërs in Ethiopië vanaf het conflict in 1998, maar zeker vanaf het verplichten van de verblijfsvergunning in 1999, uiterst precair werd en het wel degelijk van groot belang was welke documenten men precies had, is het op zijn minst vreemd te noemen dat u geen eenduidig antwoord kon verschaffen over de identiteitsdocumenten waarover uw ouders beschikten.**

Daarenboven maakte u geenszins aannemelijk dat u omwille van uw Eritrese nationaliteit door de Ethiopische autoriteiten werd gedeporteerd.

Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat vrijwel onmiddellijk na het losbarsten van het conflict tussen Ethiopië en Eritrea in 1998 op grote schaal personen van Eritrese afkomst werden gedeporteerd naar Eritrea. Aanvankelijk richtten de Ethiopische autoriteiten zich hoofdzakelijk op mensen die een mogelijk veiligheidsrisico vormden, zoals 'people of Eritrean origin in Ethiopia who were prominent in business, politics, or community organizations (...), individuals of Eritrean origin or Eritrean nationality from international and regional organisations based in Addis Ababa (...) [and] people with experience or training in the Eritrean military'. Na juni 1998 betrof het evenwel veelal doorsnee mensen en iedereen die enige band met Eritrea had, liep het risico te worden gedeporteerd. Het leeuwendeel van deze gedwongen deportaties vond plaats tussen juni 1998 en februari 1999. Terwijl de schaal van de deportaties vervolgens afnam, hervatten ze in juli 1999 opnieuw en werden opnieuw duizenden mensen uitgezet. Eén bron stelde dat er in de eerste zes maanden van 2000 geen gedwongen deportaties meer werden gerapporteerd, terwijl een andere bron meldde dat 'expulsions from Ethiopia continued after its devastating May 2000 incursion in Eritrea, but gradually decreased over time' (Human Rights Watch, 'The Horn of Africa war: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 - April 2002)', Januari 2003, p. 18-19; 30; Question & Answer Series, Eritrea & Ethiopia: Large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict, 1998-2000, januari 2002, p. 19-21). **U bleek echter frappant genoeg geen enkel idee te hebben in welke ruimere context uw eigen beweerde gedwongen deportatie plaatsvond.** U verklaarde dat u in het begin van 2000 gedwongen werd om terug te keren naar Eritrea omwille van het conflict (CGVS p. 6). U herinnerde zich niet precies meer met hoeveel mensen u vertrok, maar u wist 'dat het er veel waren' (CGVS p. 6). Op de vraag wanneer deze deportaties begonnen, antwoordde u ontwijkend dat u niet veel meer wist en herhaalde u nogmaals dat er in 2000 een deportatie was (CGVS p. 7). Gepolst naar de frequentie van deze deportaties, stelde u niet te weten of pas vanaf 2000 mensen werden gedeporteerd en eens te meer vervolgde u: 'Wat ik weet is dat we werden gedeporteerd in het begin van 2000' (CGVS p. 7). Ook beweerde u desgevraagd 'geen enkele informatie [te hebben] of ze op dit moment nog gedwongen deporteren of niet' (CGVS p. 7). Even later tijdens het gehoor klonk het dan weer: 'Vanaf 1998 tot 2000 was het conflict, dan begonnen ze de deportaties in 2000' (CGVS p. 16). Nog aangenomen dat u tot één van de weinigen behoorde die in een latere fase werd gedeporteerd, is het **volstrekt ongeloofwaardig dat u als Eritrese in Ethiopië voor 2000 op generlei manier verontrustende geluiden zou hebben opgevangen over de demarches van de Ethiopische regering ten aanzien van mensen van Eritrese afkomst of nationaliteit.**

Bovendien mist ook het door u geschetste verloop van uw deportatie elke geloofwaardigheid. Op de vraag hoe uw deportatie verliep, antwoordde u kortweg: 'We werden verzameld in de lokale administratie, in de kebele' (CGVS p. 6). Nogmaals expliciet gevraagd wat er dan precies gebeurde, poneerde u: 'Het was gedwongen, ze verzamelden ons in de lokale administratie en dan wanneer iedereen daar was, deporteerden ze ons' (CGVS p. 6). Wanneer het Commissariaat-generaal dieper inging op de concrete manier waarop uw deportatie werd georganiseerd door de Ethiopische autoriteiten, wimpelde u eens te meer de vraag af en opperde u niet zoveel details meer te weten (CGVS p. 8). Wel herinnerde u zich nog dat u op een bepaald moment aan de grens te voet moest gaan (CGVS p. 8). Dat u er evenwel geen gewag van maakte te zijn gearresteerd en evenmin met een woord repte over ondervragingen door een processing committee of over een langdurige

detentie strekt ten zeerste tot de verbazing. Immers, volgens objectieve informatie van het Commissariaat-generaal verliep de deportatie van mensen uit stedelijke gebieden volgens een vast patroon en werden mensen geenszins met hun instemming verzameld in de lokale administratie om onmiddellijk te worden gedeporteerd (Human Rights Watch, 'The Horn of Africa war: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 - April 2002)', Januari 2003, p. 21-26). **Dat een zulke ingrijpende gebeurtenis geen blijvende indruk naliet en dat u er niet in slaagde te concretiseren hoe uw beweerde deportatie verliep, is een eens te meer sterke indicatie dat u deze voorgewende feiten allerminst in realiteit meemaakte.**

Evenmin kan er enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u gedurende vijf jaar met uw ouders in Assab verbleef.

Gevraagd wat er precies met u en uw familie gebeurde toen u in Eritrea aankwam, beweerde u gedurende een zevental maanden in een kamp in Assab te hebben geleefd (CGVS p. 8). Wanneer het Commissariaat-generaal hier evenwel dieper op inging, legde u uitermate vage en oppervlakkige verklaringen af. Zo beweerde u zich de exacte locatie van het kamp niet meer te herinneren en wist u louter te vertellen dat het kamp op poten werd gezet door 'de Eritreërs' (CGVS p. 8). Op de vraag hoe het leven in dit kamp was, antwoordde u kortweg: 'Er was hulp van de regering, de regering zorgde voor basisvoorzieningen' (CGVS p. 8). Naar uw zeggen waren er in dit kamp geen winkels, maar werd alles door de regering voorzien (CGVS p. 9). Desgevraagd kon echter niet toelichten hoe deze regeringsbijstand zich in de praktijk vertaalde en u herinnerde zich niet meer of er een bepaalde plaats was waar u de hulpgoederen die de regering voorzag, kon gaan ophalen (CGVS p. 9). Niettegenstaande uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt de door de regering beheerde Eritrean Relief and Rehabilitation Commission (ERREC) ontvangstcentra had opgericht voor de gedeporteerden en noodhulp verleenden (Human Rights Watch, 'The Horn of Africa war: Mass expulsions and the nationality issue (June 1998 - April 2002)', Januari 2003, p. 21-28), is het **volstrekt onaannemelijk dat u over uw verblijf in dit kamp niet meer concrete en doorleefde verklaringen kon afleggen.** Een gelijkaardige kanttekening kan bovendien worden geformuleerd met betrekking tot uw verblijf in de buurt Campo Soedan. Op de vraag waarom u naar deze buurt in het bijzonder verhuisde, stelde u dat u er een huis kreeg toegewezen door de regering (CGVS p. 9). U wist evenwel niet of het toewijzen van huizen aan uit Ethiopië gedeporteerde Eritreërs een gangbaar regeringsbeleid was en evenmin kon u toelichten waarom en hoe u precies een huis kreeg toegewezen (CGVS p. 9). Bij wijze van vergoelijking voerde u aan dat u op dat moment een kind was en dat uw ouders alles regelden (CGVS p. 9). Echter, indachtig dat u er een vijftal jaar woonde en gelet op uw bewering dat er in de buurt van Campo Soedan voornamelijk mensen waren die gedeporteerd werden vanuit Ethiopië, is het **uiterst ongeloofwaardig dat u zich geen beter beeld zou hebben kunnen vormen over de manier waarop de regering de opvang voor uit Ethiopië gedeporteerde Eritreërs op lange termijn vormgaf.**

Bovendien laat uw kennis over de stad Assab ernstig te wensen over. In eerder algemene bewoordingen kon u aangeven dat uw huis op 30 minuten van een moskee was gelegen en u kende eveneens twee restaurants bij naam in uw buurt (CGVS p. 10). Echter, gevraagd of er straatnamen waren in Campo Soedan, antwoordde u verrassend genoeg dat u het niet wist om vervolgens alsnog twee straatnamen te noemen (CGVS p. 10). Spontaan ging u vervolgens verder dat er ook namen voor buurten zijn in Campo Soedan en u somde op: 'Negade Tera, Negade Sefer en Abera Gande' (CGVS p. 10). Gevraagd of dit buurten betroffen in Campo Soedan, bevestigde u (CGVS p. 10). Wanneer evenwel de vraag werd opgeworpen in welke van deze buurten u leefde, stelde u plotsklaps dat er ook een buurt zoals Campo Soedan rond Campo Soedan zou liggen (CGVS p. 10). In een poging klaarheid te scheppen herhaalde het Commissariaat-generaal uw verklaringen, waarna u stelde: 'Campo Soedan is niet verdeeld in die buurten, Campo Soedan is een buurt en dat zijn de andere buurten van Assab, Campo Soedan ligt in het noorden van Assab en de andere buurten liggen ten zuiden, als je van Campo Soedan komt, passeer je eerst Negade Tera, Negade Sefer en Abera Gande' (CGVS p. 10). Nog los van het feit dat u aangaande de buurten in Assab wel zeer verwarrende verklaringen aflegde, blijken deze verklaringen bovendien manifest onjuist. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat Assab niet verdeeld is in vier dan wel in drie buurten, met name: Assab Seghir, Assab Kebir en Campo Sudan. Evenmin ligt Campo Soedan in het noorden van de stad, maar bevindt het zich ten westen van deze andere stadsdelen. (The Bradt travel guide, 'Eritrea', juli 2007, p. 182-183).

Tenslotte ondergraven ook de door u afgelegde verklaringen met betrekking tot de verplichte militaire dienstplicht in Eritrea uw vermeende verblijf in Assab. Wanneer u werd

gevraagd wat u wist met betrekking tot militaire dienstplicht in het algemeen, stelde u erover te hebben gehoord dat het verplicht is voor elke Eritreër (CGVS p. 19). U had er evenwel geen idee van hoe lang deze verplichte militaire dienst duurt en evenmin wist u de exacte leeftijd waarop u werd opgeroepen. Niettegenstaande uw frappante onwetendheid beweerde u even later via uw ouders te hebben vernomen dat u voor het eerst zou zijn opgeroepen voor militaire dienstplicht toen u veertien à vijftien jaar oud was (CGVS p. 19). Uw vader zou u naar uw zeggen hebben verteld dat men herhaaldelijk langskwam, maar dat hij telkens opnieuw herhaalde dat u ziek was en zodoende uw dienstplicht niet kon vervullen (CGVS p. 19). Gevraagd of uw vader op één of andere manier diende te bewijzen dat u effectief ziek was, antwoordde u instemmend (CGVS p. 19). U wist niet welke soort bewijzen hij voorlegde, maar naar uw zeggen vertelde hij u dan hij hen de correcte bewijzen voorlegde (CGVS p. 19). **Niet alleen wist u bitterweinig over militaire dienstplicht in het algemeen, ook is de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw oproeping voor militaire dienstplicht volkomen ongeloofwaardig.** Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat men pas vanaf de leeftijd van 18 jaar wordt opgeroepen. Hoewel bovendien is bepaald dat een vrijstelling kan worden bekomen omwille van ziekte, is het volstrekt ongeloofwaardig dat u louter zou hebben horen zeggen dat de correcte bewijzen werden neergelegd en u zich niet persoonlijk moest laten onderzoeken (LandInfo, Eritrea: National Service, 2 mei 2013, p. 6; 13).

Al deze elementen laten toe te concluderen dat u er geenszins in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken en dat u evenmin wist te overtuigen wat betreft uw beweerde verblijf in Assab. Bijgevolg wordt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde hieruit voortvloeiende problemen fundamenteel ondermijnd. Er kan dan ook geen verder geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw familie u in Eritrea zou dwingen te huwen met een oudere man, noch kan er enig verder geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen die u zou hebben ondervonden met de Eritrese autoriteiten in Assab omwille van uw geloofsovertuiging en aan uw bewering dat u omwille van uw vlucht uit Eritrea zou zijn veroordeeld tot een leven in de illegaliteit in Soedan.

Wat betreft de door u aangekaarte blijvende gevolgen van besnijdenis dient nog volgende kanttekening worden gemaakt.

Wanneer u op het einde van het interview en slechts op uitdrukkelijke vraag van het Commissariaat-generaal aankaartte dat u sterk te lijden had omwille van de door u ondergane besnijdenis op jonge leeftijd, werd door het Commissariaat-generaal beklemtoond dat het voor een eventuele beoordeling van uw vrees uiterst belangrijk was dat u een medisch attest van besnijdenis voorlegde (CGVS p. 28). Hoewel u stelde dat u de nodige stappen zou ondernemen, ontvingen we tot op heden geen attest van besnijdenis. **Vermits u het naliet het Commissariaat-generaal een attest van besnijdenis te bezorgen, dringt de conclusie zich op dat de ernst van de blijvende gevolgen die u van uw besnijdenis zou ondervinden danig dient te worden gerelativeerd.**

Tenslotte legde u geen documenten neer ter bevestiging van uw nationaliteit of reisweg, noch ter staving van uw asielrelaas in het algemeen en de door u ondergane besnijdenis in het bijzonder.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde ongeloofwaardig geachte elementen als deze van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een "Medisch attest dd. 9 december 2013".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een enig middel op "*Schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M, artikel 4 van de Richtlijn van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling (...)*".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster gaat er aan voorbij dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds

de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Aldus volstaat de vaststelling dat verzoekster haar Eritrese nationaliteit en recente herkomst niet geloofwaardig zijn, om haar asielaanvraag te weigeren en dient geen verder onderzoek te worden gedaan naar haar voorgehouden vervolging omwille van het behoren tot de Pinksterkerk.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar Eritrese nationaliteit en verblijf en hierop gesteunde vervolging omwille van haar Pinkstergeloof geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.4. Verzoekster is onwetend dan wel foutief over de plaats van herkomst van haar beide ouders (gehoor p. 11), en stelt dat haar vader naast het 'Rashaida' ook Arabisch spreekt terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat de Rashaida Hejazi Arabisch spreken (gehoor p. 12). Verzoekster kan haar eigen etnische herkomst niet gedegen toelichten, noch weet ze welke de grootste etnieën zijn in Eritrea terwijl dit tot haar directe leefomgeving behoort (gehoor p. 14). Evenzeer is het onaanvaardbaar noch geloofwaardig dat haar ouders haar nooit vertelden over haar grootouders of andere familieleden in Eritrea, temeer gezien verzoekster beweerdelijk samen met haar ouders gedeporteerd werd en ook samen verbleef in Eritrea met haar ouders tot ze op 18 à 19 jarige leeftijd Eritrea verliet.

3.5. Indien verzoekster voorts vanaf haar 13 à 14 jaar tot haar 18 à 19 jaar in Assab woonde, dan is evenmin aanvaardbaar dat ze Campo Santo niet concreet kan toelichten. Aldus weet ze initieel niet of er in Campo Santo straatnamen zijn, situeert daarenboven Campo Sudan verkeerd en is ze foutief over de aanpalende buurten van Campo Sudan en twee restaurants en blijft ze bij een niet nader gedefinieerde moskee als markante gebouwen (gehoor p. 10). Dat verzoekster niet kan vertellen welke taal ze in haar omgeving hoort ondergraft verder haar aanwezigheid in Eritrea. Zo verklaart ze dat Amhaars ook de voornaamste taal van Campo Sudan is en dat zij van 2000 tot 2006 vooral Amhaars sprak terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat Tigrinya en Arabisch de officiële talen zijn en "*Op grond hiervan mag worden aangenomen dat er in Eritrea geen substantiële samenhangende groep meer bestaat van sprekers die het Amhaars als eerste taal gebruikt*". Verzoekster geeft bovendien zelf een opsomming van acht andere talen als de talen die in Eritrea het meest worden gesproken en verklaart dat Tigrinya de officiële taal is (gehoor p. 13-14). Verzoekster kan evenmin de legerdienst toelichten. Haar bewering dat ze hieraan kon ontsnappen louter doordat haar vader verklaarde dat ze ziek was komt bezwaarlijk ernstig over en kan bovendien niet verklaren hoe ze aan alle andere verplichtingen tot registratie kon ontsnappen of zonder dat zij zelf melding maakt van enige officiële of anderszins gecertificeerde onderzoeken (gehoor p. 19). Verzoeksters verklaringen zijn gezien de objectieve informatie geheel onrealistisch.

3.6. Verzoeksters beweerdelijke gebrek aan scholing – waarbij verzoekster evenwel de lagere school beëindigd heeft toen ze 13 jaar oud was – en “beperkte intellectuele kennis” kan evenmin overtuigen als verschoning voor haar zwaar ontoereikende en foutieve kennis over haar beweerde Eritrese verblijfplaats, noch haar ongeloofwaardige verklaringen ter zake. Immers, zelfs van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die afkomstig is van Assab zou moeten weten. Dat zij *“een zeer ziek kind was, dat niet vaak naar buiten ging”*, is strijdig met de vaststelling dat zij naar de gebedsbijeenkomsten ging (zonder dat ze diende uit te leggen wat ze buitenshuis ging doen) en verzoekster zelf verklaarde dat ze door haar religie van haar ziekte genas (gehoor p. 14-15), noch adstrueert verzoekster dit anderszins. Evenmin kan uit het gehoor worden afgeleid dat verzoeksters verstandelijke vermogens of intellectuele bagage verantwoordelijk waren voor het feit dat verzoekster vroeg de vraag te verduidelijken, temeer eveneens kan blijken dat verzoekster haar antwoorden soms wijzigt naargelang de vraagstelling (bv. gehoor p. 16 inzake referendum als nationaliteitsvererving). Verzoeksters analfabetisme is evenmin een aannemelijke verklaring voor haar etnografische onwetendheid aangezien deze betrekking heeft op algemene sociale kennis die via het dagelijkse leven en direct waarneembare zaken wordt opgedaan en geen scholing of bijzondere ervaringen nodig zijn om van dergelijke elementaire gegevens kennis te hebben. Hoe dan ook verklaart dit niet waarom verzoekster lijstjes van talen kan aanleren maar haar eigen etnieën geenszins correct kan toelichten, hetgeen onaanvaardbaar is. Verzoeksters bewering dat ze grotendeels binnenshuis leefde komt voor als een voorwendsel om haar onbekendheid met Assab en haar eigen etnieën toe te dekken. Hoe dan ook, ook al zou verzoekster grotendeels binnenshuis geleefd hebben, wat niet aannemelijk gemaakt wordt, dan nog impliceert dit niet dat verzoekster geen contact had met familie, burens, vrienden en kennissen en ze niet deelnam aan de gewone huiselijke beslommeringen van het leven in Assab, temeer verzoekster buitenshuis geloofsgenoten bezocht.

3.7. Zelfs indien verzoekster nog zeer jong was ten tijde van het referendum, is niet aanvaardbaar dat ze initieel hierover niets weet (gehoor p. 15) gezien dit een uiterst belangwekkende gebeurtenis was met zeer verstrekende gevolgen. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat dit gespreksonderwerp zowel publiek (via radio of televisie) of privé werd aangehaald.

3.8. Verzoekster was bovendien dertien jaar toen ze gedeporteerd werd. Gezien de aan het administratief toegevoegde informatie over de procedures waarop en de omstandigheden waarin de deportaties plaatsvonden, is geenszins aannemelijk dat verzoekster enkel kan toelichten dat *“ze verzamelden ons in de lokale administratie en dan wanneer iedereen daar was, deporteerden ze ons”* (gehoor p. 6) en dat ze *“een paar keer moest ik wandelen”* (gehoor p. 8) en dat ze tevens meent dat de deportaties begonnen in 2000 (gehoor p. 16) en dat zij nog tot dan naar school kon gaan (gehoor p. 17). Evenmin is aanvaardbaar dat ze nadien 7 maanden in een tentenkamp verbleef, doch niet concreet kan schetsen hoe ze voedselhulp en andere zaken verkregen in dit kamp (gehoor p. 9). Dat *“verzoekster daarna nog andere ingrijpende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor zij bepaalde concrete informatie omtrent deze deportatie is vergeten”* vermag dan ook geenszins haar uiterst gebrekkige verklaringen ter zake te verschonen, noch verklaart zij waarom de ene traumatische gebeurtenis ten koste van de herinnering aan de andere zou gaan, noch duidt zij op welke latere traumatische gebeurtenissen dit betrekking zou hebben. Eenzelfde vaststelling geldt waar verzoekster aanhaalt *“dat zij toen slechts 13 jaar was en dat er ondertussen 14 jaar verstreken zijn sinds de gebeurtenis”*. Dat *“indertijd alles werd geregeld door haar ouders, waarmee zij al jaren geen contact meer mee heeft”* kan niet verklaren waarom zij geen eigen concrete herinneringen heeft zij het gezien door de ogen van een kind. Aangaande verzoeksters zwakke gezondheidstoestand en haar beweerde beperkte intellectuele kennis en politieke onwetendheid, verwijst de Raad naar zijn eerdere motieven waarbij hij benadrukt dat geen theoretische kennis van verzoekster wordt gevraagd doch doorleefde herinneringen en bijzonderheden.

3.9. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en

theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoeksters asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met alle belangrijke contextuele elementen en alle relevante en pertinente feitelijke elementen, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.10. Aangaande de aangevoerde schending van de oude Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Wat artikel 4 betreft, kan worden verwezen naar artikel 48/9 en 48/7 Vreemdelingenwet.

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoekster voldoet hier geenszins aan. Verzoekster toont geen vervolging aan zodat ook de aangevoerde schending van artikel 48/7 Vreemdelingenwet niet gegrond is.

3.11. Wat het voorgelegde medische attest betreft, stelt de Raad vast dat verzoekster geen vrees voor herbesnijdenis aanhaalt, en bovendien dit dient te worden beoordeeld ten opzichte van haar land van oorsprong terwijl verzoekster niet aannemelijk maakt de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de Vreemdelingenwet is de Raad verder niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.13. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag

heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en zij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK